

Někteří lidé mi říkají, že se často obávají, že stále omílám restituce, rehabilitace a pod. Je to pravda, ale jsou to problémy, které zůstaly nevyřešeny ani tou tzv. pravicovou vládou. Cesta

VII. Jáchymovské peklo

Foto: Miroslav Hampl

tně ona tyto věci skutečně v programu nemá. To nám Václav Klaus pravdu. Ona si opravdu plní svůj volební program a pokud se naskytne potřeba získat v dnešní překerní situaci i levicové voliče ODS klidně naslibuje a bude i plnit nové postátnování soukromého majetku, přirozeně, že za ty tak

*Osramujeme Vám
radostnou událost
narození dcery*

<i>Jméno: 1</i>	<i>Dne: 24.5.1996 v 15¹⁰</i>
<i>Číslo</i>	<i>Váha: 3,20 kg</i>
<i>Místa</i>	<i>Míra: 51 cm</i>

dostatečně známé státné výkonné ceny. Miloš Zeman z toho bude zanedlouho nečisto zoufalý. Klaus ho vytěsni až na okraj levicového spektra a bude muset vymýšlet zase něco ve smyslu socialismu s lidskou tváří. ODS však nebude na jiné nise, ale bude si plnit své pragmatické volební i soukromé

cíle. Vždyt členové i občanské skupiny, že rozhodující část vedení strany jsou bývalí vřelí obdivovatelé marx-ensťlsova učení. Ti snad, kteří si uvědomovali dluh společnosti vůči politickým vězňům a odpárcům komunismu se zbrání v ru-

U v n i t ř č í s l a : ~~ce již dávno byli vytlačeni mimo~~ rozhodující pozice. V.Ú.

1. Jiří W o n k a: Příspěvek do "Ty Rudá krávo".
2. Pavel W o n k a: Socialistický závazek na počest SNP.
3. Vlasta Hlušíčková: Vyhlášením akce Norbert by bylo....
4. Dušan Ch v a l: Jíří Herzinger - "Květy koridorů".
5. Vladimír Hajný: Stížnost proti usnesení Policie ČR....
6. Vojtěch Vojír: Tradice a česká státnost. Pokračování

Ředopokl.cena: 2.- Kč NIČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1 9 7 3 - 1 9 7 5
o b n o v e n o 1 9 8 7 r o č n í k 1 2 č í s l o

Vydává: Vladimír Hajný Red. Marta Zemanová
ČSA 34, 787 01 Šumperk rada: +Julius A.Varga
Uzavřeno: 13.6.1996

Vyhlášením akce Norbert by bylo internováno 9000 občanů

Na základě jednoho z operačně bezpečnostních úkolů bývalého federálního ministerstva vnitra, označeného krycím názvem Norbert, který předpokládal izolaci osob ohrožujících vnitřní pořádek a bezpečnost státu, mohlo být ještě v roce 1989 internováno asi 9000 osob. Tento údaj je pouze přibližný, protože ucelený jmenovitý seznam se nepodařilo zjistit, a lze oprávněně předpokládat, že se seznamy nedochovaly. Uvedl to v průběžné zprávě parlamentní vyšetřovací komise, zabývající se represivními akcemi bývalého komunistického režimu, poslanec Jan Kráček (ODS).

Počátek tohoto opatření spadá do druhé poloviny padesátých let. Tehdy ministerstvo vnitra vypracovalo z podnětu politického a státního vedení podle sovětského modelu směrnici o provádění bezpečnostních opatření před i za branné pohotovosti státu. Její realizace podléhala schválení předsednictvem Národního shromáždění. Charakteristiku nepřátelských osob a jejich rozdělení do určitých kategorií upravoval rozkaz ministra vnitra o nepřátelských osobách, vydaný v roce 1964. Po události

tech v roce 1968 rozhodla Rada obrany státu o novelizaci předpisů upravujících tuto směrnici, neboť ta se do té doby vztahovala výhradně na kriminální závadové osoby. Definitivně byla odborem obrany MNO, v součinnosti s Generální prokuraturou a ministerstvy spravedlnosti obou republik, dopracována v roce 1977. O rok později dostala poprvé krycí název Norbert a vztahovala se k ní i další opatření, z nichž jedno pod krycím názvem Cínovec se týkalo cizích státních příslušníků a osob bez státní příslušnosti, druhé pod krycím názvem Colora se týkalo cenzury listovního tajemství a tajemství dopravovaných zpráv. Všechny tyto novelizované předpisy byly označeny jako přísně tajné a jako takové se staly součástí mobilizační dokumentace uložené na pracovištích obrany útvaru Sboru národní bezpečnosti všech stupňů.

Jejich nedílnou součástí byly seznamy tzv. nepřátelských osob, rozčleněných do dvou skupin. Osoby zařazené do skupiny Z měly být po vyhlášení akce Norbert zajištěny a umístěny do vytipovaných nápravně-výchovných ústavů. Osoby zařazené do skupiny P měly být

pracovně nasazeny do přiděleného zaměstnání podle potřeb příslušných okresních národních výborů, přičemž byly povinny se na základě zvláštního povolávacího příkazu vydaného ONV dostavit na vlastní náklady do stanoveného místa. Aktualizace vyhotovených seznamů se prováděla dvakrát ročně.

Počátkem prosince 1989 vydal odbor obrany Ministerstva vnitra se souhlasem jeho tehdejšího náměstka generála Aloje Lorence pokyn ke stažení všech písemností upravujících opatření k izolaci osob ohrožujících vnitřní pořádek a bezpečnost státu, včetně jejich seznamů. Následně byly dokumenty skartovány. Akce s krycími názvy Norbert, Cínovec a Colora pak 7. prosince téhož roku Lorenc definitivně zrušil a usnesením Rady obrany státu z 12. listopadu 1990 bylo zrušeno i jejich utajení.

Kráček ve zprávě rovněž uvedl, že se neprokázalo obvinění, že v okrese Žďár nad Sázavou byl koncem 80. let budován v souvislosti s akcí Norbert koncentrační tábor. Toto podezření komisi písemně podali členové občanské komise zmíněného okresu. Výsledky šetření prokázaly, že se zde začala

stavět úpravna vody, na níž mělo být zaměstnáno celkem 80 vězňů z nápravně-výchovného ústavu Kuřim. Proto bylo staveniště vybaveno v souladu s platnými předpisy pro práci vězňů ženijně technickým zabezpečením, strážními věžemi apod. Vzhledem k amnestii prezidenta republiky však vězňové na tuto stavbu nenastoupili, nicméně technické zabezpečení bylo ponecháno, protože jeho likvidace by znamenala velké finanční náklady.

Na závěr své zprávy Kráček uvedl, že i tehdejší státní a stranické vedení zřejmě samo pochybovalo o zákonnosti těchto opatření, a proto také k jejich vyhlášení nikdy nedošlo, a to ani v listopadových dnech roku 1989.

Na dotaz poslance Oldřicha Kužilky (ODA), zda z podkladů, které komise získala, nelze vyvodit podnět k trestnímu stíhání konkrétních osob nebo podnět Úřadu pro dokumentaci a vyšetřování zločinů komunismu, odpověděl předseda komise Pavel Tollner (KDU-ČSL), že úkolem komise není šetřit trestné činy a je na příslušných orgánech, aby se závěry komise zabývaly.

Vlasta HLUŠIČKOVÁ

Vážena

P o l i c i e České republiky

Okresní ředitelství - služba kriminální policie

787 90 Š u m p e r k

Všc: Stížnost proti usnesení PČR Okresní ředitelství Šumperk -služba kriminální policie č.j. ORSU/HK - 506/95.

Podávám tímto stížnost proti usnesení Policie České republiky - Okresnímu ředitelství - služba kriminální policie ze dne 23. listopadu 1995 vedeném pod č.j. ORSU/HK - 506/95.

Vzhledem k žibeniční lháři stanovené k odvolání /3 dny/ budu svou stížnost proti výše uvedenému usnesení formulovat stručně. Především jsem v usnesení neshledal konkrétní sdělení zda je v rámci zákona, aby svědek i oprávněná osoba ze zákona byli před napsáním protokolu z výsledku poslání na delší dobu za dveře a teprve potom jim bylo umožněno upravovat výpověď podle skutečností co vypovídali. Tím došlo obratnými formulacemi paní JUDr. Šimoníkové ke zkreslení celé výpovědi a k napravení, pro častou manipulaci, nedošlo ani po opravách v textu /viz např. formulace o výši důchodu, která byla zneužita později s odem takřka k nařknutí mé maninky jako lhářky/. Je jasné, tento postoj soudu měl přirozeně zásadní význam v jeho rozhodování ve věci restituce.

Vážení pánové, ve věci mé předcházející stížnosti týkající se ekologické bomby založené dokonce ve dvojím provedení na inkriminovaném ostrově, bylo Vaše usnesení rovněž negativní. Tehdy jsem se neodvolal i když mi vzápětí bylo dáno za pravdu rozhodnutím Krajského odboru životního prostředí v Olomouci a lháři k likvidaci tohoto zdroje vážného možného poškození životního prostředí byla zkrácena do r.1997. Ing. Vladimír Hajný ČSA 34, 787 01 Šumperk

3 dčtou

V Šumperku, dne 3. prosince 1995

V. Hajný

Vážení redakce, otiskněte laskavě inzerát tohoto znění : Fa. FEL zahájila prodej katalogů

OTTO a QUELLE na sezónu podzim - zima 96/97.

Cena každého je 230+50,- Kč poštovně.

T: 0166/926624, AŠ 352 01, Tylova 27.

Vážení, pokud se jedná o placenou inzerci sdělte nám laskavě cenu inzerátu před zveřejněním.

Děkujeme

Firma FEL
Tylova 27
352 01 Aš
Tel: 0166/926624

F A X
927204

DANSE

TANEC

"zemědělské noviny"

ŠTĚPÁNSKÁ 35. PŘEDPLATNĚ. Čtenáři žijící mimo Českou republiku a Slovenskou republiku musí poslat šek ve výši 75 francouzských franků, který je naprosto nezbytný k úhradě poštovného, na adresu: L'INSTITUT FRANÇAIS DE PRAGUE. Objednávka je platná ode dne přijetí šeku po dobu jednoho roku (4 čísla a přílohy).

Leopold Pavel Wronka v osobě, kdy 95% socialistických soudců a státních čar-
se ostatních pracovníků v justici měli jen bohrdlivý úsměv v lepším případě
a v tom horším se přímo opis neužíval s mocí a jadí-
ústečili na persekucích mi vykonavatelů v telára-
početných iniciativ, Socialistický závazek ch žádné kompromisy. Co
těch sených b. mu i
inae hrozilo vězení

Na počest 40.výročí Slovenského národního povstání

Jméno pracovníka	Profese	Závod
Wronka Pavel	mechanik závodu	12

Hlavní úkoly pracovníka v roce 1984

- Prosazovat, aby v závodě nedocházelo k porušování zákonnosti.
- Aktivně bojovat za vlastní právo na práci.

1/. Závazek k zajištění hlavních úkolů plánu 1984:

- Soudními spory prosadím své právo na práci.
- Budu usilovat o zjištění trestné činnosti ředitele závodu Karla N. a řidiče Jiřího N.
- Prosazovat, aby ředitel závodu uhradil škodu, kterou způsobil závodu svým jednáním a usilovat, aby další škody nepáchal.

2/. K plnění volebních programů NF, zlepšení pracovního prostředí, účasti na politicko-výchovných akcích

- Odpracuji při své společenské angažovanosti při ochraně socialistické zákonnosti, práv občanů a míru zdarma 1.000 hod.

3/. Ostatní závazky:

Budu dbát ústavy a zákonů čs. státu, jako i mezinárodních konvencí a upozorňovat na případy jejich porušování.

ve Vrchlabí dne 7.2.1984

2x cenzura
V.P.

usekový důvěrník

mistr

pracovník

Wronka Pavel

"Zpr. vnitřní KFV" č.8/84

Třebíč. Na své členské schůzi sešli se dne 26. října 1994 členové trebičské pobočky. Vyslechli si referát k současné politické situaci před komunálními volbami. V dalším jednání se členové pobočky zabývali situací v odstraňování škod, způsobených komunistickým režimem v době od února 1948 do listopadu 1989 a vzali na vědomí, že Nejvyšší státní zastupitelství podalo podnět k zahájení trestního stíhání některých dozorců za nelidské chování vůči politickým vězňům. Dále dalo podnět k zahájení stíhání některých bývalých vedoucích představitelů KSČ za nedovolené ozbrojování tzv. Lidových milic.

Přítomní však vystavili podiv nad líností bývalé Generální prokuratury, nyní Nejvyššího státního zastupitelství, které teprve nyní, těsně před uplynutím promlčecí lhůty, zahajuje kroky k trestnímu stíhání známých pachatelů násilných činů, když zákon o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu nabyl právní účinnosti již dnem 1. srpna 1993. Proto se členové pobočky rozhodli napsat dopis ministru spravedlnosti, ve kterém vyslovují svoji nespokojenost s líným jednáním příslušných orgánů právní moci.

Součástí dopisu je jmenový seznam těch obětí zinscenovaného habického procesu, kteří přinesli obět nejvyšší a u kterých, bohužel, dosud zůstaly zbytkové tresty od dvaceti do pětadvaceti let. Miroslav Šveráček

Jiří Herzinger: "Květy koridorů"

Díky redakci Zpravodaje jsem měl možnost, ba co více, upřímně řečeno čest, seznámit se s básnickou tvorbou br. Jiřího Herzingera a sice ve sbírce "Květy koridorů". Básně jsou rozděleny do dvou částí:

1. období 1948 - 1962 sbírka "Květy koridorů"
2. období 1991 - 1993 sbírka "Saturické apostrofy"

Nutno ovšem uvést, že chronologické řazení básní podle let vzniku není ani v první ani ve druhé části dodrženo, ba dokonce do druhé sbírky jsou začleněny dvě básně - "Kredo" tábor XII 1953 a "Nekamenujte proroky" 1968, patříci svým vznikem spíše do části první.

Rád bych se s vámi, vážení čtenáři, sestry a bratři, podělil o neobvykle silný zážitek z četby těchto básní. Za jedny z nejmotivnějších a obsahově nejsilnějších básní považuji z první části básně: Nekrolog, Píseň bílého otroka, Mene Tekel, Dopis ženám, které zradily. Z druhé části bych pak uvedl tyto básně: Poslední defilé, Kupředu, levá, Už je to tady, Nejsme jako oni! a Křek.

Nelze než doporučit tuto sbírku básní J. Herzingera pozornosti jak čtenářské obci "muklí", tak i širší veřejnosti. Pro nás je to četba nad jiné srozumitelná, pro "laickou" veřejnost třeba pochopitelná, protože svět tyranůch vyšetřovatelů a vězňů s neomezenou mocí je pro ně příliš vzdálený a pro slušné lidi nepochopitelný. Dušan Chval

Poznáváte se?

aneb co řekl Karel Čapek.

Kdo by neznal jméno našeho literárního veličána Karla Čapka O vánocích 25. prosince si připomeneme 56. léte výročí jeho úmrtí a 9. ledna 1995 105. léte výročí jeho narození. Vzpomínáme nejen na tato významná výročí, ale i na některé jeho úvahy. Je velice zajímavé si všimnout, jak se člověk chová v krajní situaci, ať se odehrává v jakékoliv době. V posledních desetiletích jsme prošli tolika různými nejkrajnějšími situacemi, v nichž právě u každého jednotlivce rozhodovala a vešla mu jeho vlastní lidská přirozenost - jeho osobní individualita.

Karel Čapek již v roce 1938 o tomto napsal: "...ano, mnoho se změnilo, ale lidé zůstávají stejní. Jenomže teď víte, kdo je kdo? Kdo je slušný, byl slušný vždycky, kdo je věrný, je věrný i teď? Kdo se točí s větrem, točil se i dřív. Kdo myslí, že teď přišla jeho práva chvíle, myslí vždy jen na sebe. Kdo mění svou vůli, neměl žádnou. Kdo nenáviděl, měl v sobě tu nenávisť vždycky, kdo chtěl dobré, zůstal dobrým a bude zase chtit jen dobře..." - nepoznáváte se v něčem nahodou? Jarda Krasný

Jiří Wonka bojoval neúspěšně za úplnou panshilliaci svého bratra a za potrestání justičních orgánů, kteří způsobili jeho smrt. Po sedmi letech postkomunisty se pomalu situace dostává do starých kolejí a Jiří Wonka je dnes doleva, ohrožený na životě. Tak jak se pozvolna mění politická situace - tak mění se i drzost a troufalost bývalých kádrů. V. V.

Příspěvek do "Ty Rudá krávo"

vá na drzosti -
: troufalost bývalých kádrů. V. V.

Jiří Wonka na svobodě

PRAHA (Ipo, ČTK). Jiří Wonka byl večera odpoledne propuštěn z vazby na svobodu. Stalo se tak po stížnosti, kterou Krajskému soudu v Hradci Králové podala jeho matka. Prezident V. Havel současně J. Wonkovi udělil milost a zastavil jeho trestní stíhání z humanitárních důvodů. Wonku, který byl v březnu 1994 obviněn z útoku na veřejného činitele a údajně se pak vyhýbal trestnímu stíhání, zadržela policie začátkem minulého týdne. Protože byl údajně nemocný, byl umístěn ve vězeňské nemocnici v Praze na Pankraci. Krátce poté vyzvali prezidenta představitelé Jazcové sekce, Čarty 77 a dalších iniciativ, aby využil ústavního práva a stíhání zastavil. Havel řekl, že vyčká rozhodnutí soudu o stížnosti Wonkovy matky.

Názov : Předseda /dlouholetý / MŠV ve Vrchlabí Vlastimil Štěpánek žádal přijmout závažné opatření proti Pavlu Wonkovi.

Ke perspektivě Pavla Wonky se podílela velmi mnoho lidí jeden z nich byl bývalý dlouholetý předseda MŠV ve Vrchlabí Vlastimil Štěpánek po revoluci byl nechtěl ve funkci místopředsedy a nikomu to nevědělo až jsem forista na to upozornoval. Štěpánek v této funkci se dočkal důchodu.

Dne 27.11. 1985 zaslal Pavel Wonka na MŠV ve Vrchlabí dopis, ve kterém žádal odstranit obraz J.V. Stalina. Bývalý předseda MŠV ve Vrchlabí Vlastimil Štěpánek podal příslušníkem StB do protokolu č.l. 323 175 /87 následující svědectví : Wonka Pavel se dostavil 10.12. 1985 osobně na MŠV a dataoval se, kdy tuče jsem na jeho upozornění odstraněním obrazu J.V. Stalina. Bývalý ~~.....~~ předseda /stalimista/ Vlastimil Štěpánek, dále uvádí : "Toto přesně uvádím, že žádal odstranění obrazů, kde je vyobrazen J.V. Stalin a také Gottwald. Při rozhovoru přede mnou poukazyval na spojitost činnosti J.V. Stalina s negativními jevy padesátých let v Československu. V rozhovoru odkazoval K. Gottwald a Zápotočského. Doalova uvedl, že na dvojici J.V. Stalin a K. Gottwald uráží - Můžu potvrdit že ve svých podáních a jednáních nepoužíval hrubých výrazů. Vzpomínám se na další jeho výroky, kdy doalova uvedl, že J.V. Stalin by měl být souzen za hromadné zločiny a, že K. Gottwald zlikvidoval své spolupracovníky atd.

Z těchto dogmat a z osobního jednání jsem usoudil, že Pavel Wonka je osobou, která je nepřátelsky zaměřena proti našemu režimu a svým postojem se snaží ovlivnit další spolupracovníky. S ohledem k tomu se přikláním k té skutečnosti, aby byla přijata závažná opatření k odstranění jeho protiprávního jednání.

A závažná opatření na návrh pana předsedy byla přijata, dopis byl předán soudruhem Štěpánkem orgánům StB, které už vykonstruovali trestní stíhání a Městský soud v Praze 2 za předání soudní zločinného soudce JUDr. Jana Rojta shledal zmiňovaný dopis za potuřující, Pavla odsoudil a to se psal květen roku 1987

Zločinci u MS JUDr. Pavel Janda, Marie Dejčárová, Václav Mrzena rozsudek potvrdili.

I nacističtí soudci se museli zodpovídat čestí zločinci ani budou bastrestní a Jiří Wonka, který chce pouze spravedlnost bude poslán do vězení.

Pavel Wonka říkal, že je poslední člověk, který byl odsouzen za kritiku J.V. Stalina.

Vážení přátelé!

Prezident České republiky Václav Havel, pronesl konečně slova o nutnosti čelit zlu. I když jeho projev zazněl v souvislosti s odhalením pomníku obětem nacismu ve vztahu k 55. výročí prvního transportu občanů židovského národa z Ostravy, lze jej aplikovat na zločiny komunismu.

"Nebudeme-li čelit zlu v jeho prvopočetích, riskujeme, že později bud' čelit nedokážeme, nebo mu budeme schopni čelit jen novými lidskými obětmi" - prohlásil prezident

Akci odporující zlu, lze nazvat Vysokou vyhláškou. První ji přijalo Vysoké nřizerou. Krokem na její podporu jsou vaše podpisy na Petičních arších, ve kterých požadujeme zákaz stran a hnutí komunistického typu, t. j. KSČM, Levého bloku, Lidové

unie národní a sociální záchrany a pod., neboť ohrožují demokracii v samé její podstatě.

Právě vy rozhodnete o budoucnosti své vlasti. Solovjev
Dovětek : 21. srpna 1990 pronesl pan prezident podobná slova, tentokrát o potrestání viníků za mravní a hospodářskou devastaci naší země během totalit. Tehdy jsme se z těch slov těšili a říkali si "no konečně" - a u toho těšení zůstalo. Řeč se mluví, voda teče. Za čtrnácti roky uteklo mnoho vody, možnosti i příležitosti. Teď oficiální místa tvrdí, že je pozdě pět let po revoluci (?) někoho stíhat. Ona totiž neměla být chut' zabývat se stíháním, dá to moc práce a také by to bylo zřejmé porušení různých dohod a ujednání, která jsou známa jen několika zasvěceným. Tam je třeba hledat pravdu, která je zatím tabu, za 45 let ji bude možno zveřejnit, pokud se ovšem nevystaví nějaký hrdina, který ji zveřejní dříve. Miloš Slabák

Jiří Wonka

Pražská 878
Vrchlabí I

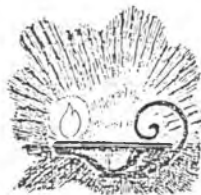
543 01

4.11. 1991

nejhorší státní formy: demokracie a oligarchie, ústí v tyranii vládnoucích i poddaných. A pokračuje s povzdechem: Ó, co zla všelikého způsobili ti, kteří rozvrátili toto království, ještě nedávno nejspodadnější a slavné mezi ostatními v nejošklivější oligarchii a krvavou tyranii. Ti, kteří proměnili království, jež bylo z ryzího zlata v bláto, ze zahrady sladkosti v zahradu trnovou . . . Tak naplněna byla a denně se naplňují slova sv. Augustina: "Co jiného je stát, zbaavený spravedlností, než veliké lotrovstvo?"

Náš největší historik Pekař vynesl na světlo z přítím archivů celou řadu výroků, jimiž se vyjadřovali o zvratu české státnosti bezprostřední svědkové první katastrofy. Ti všichni se shodují v jediném úsudku, třeba různé formulovaném a který zní asi takto: Zradili jsme svou minulost, historii, tradici. Nedrželi jsme se ideálů, jež daly českému státu narůst do úctyhodných rozměrů a blahobytu.

ZÁBLESKY SVĚTLA POZNÁNÍ.

CO JE PODOBNOSTÍ v těch dlouhých desítkách nešťastných let doby Pokarlovské s dobou naší, také již několika desetiletou. Je tu stejný přesun vlády do rukou neschopných, jež nahrazení schopnost krutovládou. A jako se i tehdy našlo mnoho kališníků, kteří se zastali starých řádů i samého katolicismu (sám Příbram byl kališníkem), jako se našlo mnoho myslitelů tehdy, aby pátrali po příčinách úpadku, ústícho do ztráty samostatnosti mnohem později, tak i dnes, ale tápavěji a s menší dávkou otevřenosti a odvahy, přicházejí jedinci a poukazují na špatné časové umístění staré pravdy, že státy se udržují jenom těmi ideály, ze kterých se zrodily. Ta nesmělost proroků dneška má dvojitou příčinu: Od doby původního ideálu, přirozeného a úspěšného vývoje, od doby největšího rozpětí českého státu nás dělí pět století, a za druhé, naše myslí jsou zatíženy a popleteny takovou dávkou cizích —ismů, nejčastěji nesmyslných, že jako v nějakém omámení bloudíme a některé z nich bychom byli schopni uznat jako nutné zlo. Kdežto Šimon z Tišnova, Příbram, Březan, Chelčický a jiní byli buď současníci, nebo dobově blízcí i tomu úseku plného rozkvětu Řádu i onomu potomnímu pádu, takže rozdíl mezi dobrem a zlem nabyl

Ve snaze nalézt smysl české tradice a konečně onu tradici jakožto hodnotu samu, dospívá autor k povzdechu nad ztrátou, kterou národ utrpěl odchodem monarchie. Někde jsme udělali chybu, říká, a rozvádí:

"Hledáme-li dnes onu chybu, jež nás už podruhé v třiceti letech zavedla do exilu a hledáme-li zároveň zapomenutý či zamlžený smysl svých dějin a svou tradici, nesmíme se svým pátráním začínat ani v Košicích, ani okolo Mnichova, ale ještě daleko dříve, před Versailles, a dokonce až kdesi v obrození, jímž se prakticky všecko začalo a které položilo základy k moderní české povaze a nařídilo směr jejího vývoje tam, kde jsme dnes . . ."

* * *

Možná, že si ani dost neuvědomujeme, že nám jde skutečně o život. A v takové chvíli je zločinem chodit okolo chyb po špičkách jedině proto, že se věly s naší existencí jako ctností, že jsou spojeny s osobami nebo představami, s nimiž se národ, či spíše jeho část, ovlivněna nějakou ideologií, nechce loučit.

Je třeba domyslet mnoho věcí a je třeba odmítat debaty o jiných. Za tím účelem je třeba ujasnit si základní pojmy.

Naše volání po návratu ke křesťanské tradici zůstane jen efektním, ale poníjejícím počinem, nedovedeme-li, anebo nechceme-li tento návrat podepřít solidními, nezmatenými základy. Je ukrutnou, tragickou chybou vyslovovat jedněmi ústy, jedním dechem, jména nositelů české tradice náboženské se jmény těch, kteří tuto tradici přerušili. Přestaňme už jednou hovořit pro opětné splnutí s mateřským tělem křesťanské civilizace a jmenovat vedle sebe Methoda a Cyrila, sv. Václava, sv. Vojtěcha a Husa! Což jsme neměli profesora Pekaře, abychom nepoznali ten protiklad a ono zmatení? Jak chceme takové opětné splnutí uskutečnit a podržet při tom prapříčinu revolučnosti: a odporu proti Řádu? Jak chceme spojit smysl celého Nového Zákona, vyjádřeného větou "Miluj svého bližního jako sebe sama" s pozdějším Žižkovým "Bijte, zabijte, nikoho neživte" — jež vyplynulo ze Starého zákona na němž mylně ona doba své myšlení zakládala?

Kdesi v úvahách o české tradici říká autor, že česká povaha je anti—. Kus smutné pravdy. Anti je proti, anti je revoluční, anti je proti každé autoritě, anti je rozklad. Rozklad je smrt. Kde vzniklo toto anti—, kde vznikla česká revolučnost? Kdy poprvé přešla moc z rukou povolovaných do anonymního, náladového davu, který nikdy nic nestvoří, nýbrž jenom destruuje, bourá a ničí? Kdy už přestaneme

v jejich očích těch nejděsivějších forem holých faktů. Naše generace slávy ani rozkvětu nepoznaly.

Ozývají-li se přesto dnes hlasy, volající po tradici a Řádu, podobají se jen chladným a rozptýleným bludičkám na Blatech.

Leč tyto záblesky světla poznání tu jsou. Nedá se již oddiskovat fakt — někdy je to jen nejasné podezření —, že něco muselo být někde nedobré, když jsme v roce 1918 obnovili za celé řady příznivých i nepříznivých okolností svůj stát.

Největší překážkou našich obrodných snah je jakási kontinuita v odhlasovaných politických dogmatech. Stále se ptáme: Co řeknou ostatní, většina, masa, lid, veřejnost? Pozorujte hlouček politisujících lidí průměrného rozhledu. Všichni se podvolují "dogmatu", že pravdou jest a právo na existenci má jen to, co odhlasovala většina. To uznávají (ono odhlasované) za správné a spravedlivé a to přijímají jako něco, o čemž se nesmí pochybovat, přemýšlet, diskutovat. Podle toho, kdyby většina, byť jenom 51%ni, odhlasovala nějaký nesmysl, nebo zločin (jak se často stávalo a stává), zbylých 49% se trpně podrobuje jen proto, že to tak chce demokracie a "zákon" o rovnosti lidí.

A přece každý ví, že není na celém světě dvou lidí sobě rovných, stejně vzdělaných, se stejnými schopnostmi, nadáním, rozhledem, charakterem, že tedy taková rovnost lidí jest chimera, kterou vyvrací sama příroda. Může se proto stát, že v nějakém shrumáždění, zejména tak různorodém, jako je každý parlament, který má, řekněme 520 hlav, se bude rozhodovat o důležitém problému hospodářském, politickém, mezinárodně právním. V takovém parlamentě s 520 hlavami s 520 různě vyvinutými mozky (případně i bez nich) může míti pravdu jenom několik odborníků. Tedy menšina. Avšak podle běžných praktik parlamentní demokracie "vyhrává" početní většina, třeba ji tvoří lidé věci neznalí a laikové. Demokratická zásada, že pravdu nalézá vždycky jen většina a že podle mínění většiny se mají a musí řídit ostatní, vede k znechucení a vyřazení výborných jedinců-odborníků. Řízení věci se dostává do rukou primitivů, demagogů — čili dochází k tomu, co námi již citovaný Šimon z Tišnova poznal jako prapříčinu všeho pádu ve státní a národní společnosti: Běča lidu, který chce dělat věci, které jsou nad jeho síly.

Vyšly již o tom i v našem exilu znamenité politické úvahy a studie, které "objevily" a vyslovily mnohou pravdu. Mnozí se počejí těch, kteří již nepochybně o tom, že se musíme vrátit ke své křesťanské tradici. Tak na př. J. Kolár v "Otázkách české tradice píše: "České dějiny by byly nesrozumitelné, anebo by byl jejich význam zkrácen, nehledali-li bychom a neviděli-li bychom jejich souvislosti s mateřským tělem křesťanské civilizace . . ."

tuto nejtragičtější dobu české historie, předslíbenou jenom revolucí francouzskou a ruskou, pokládat za nějaké kladné zřídlo jakési národní tradice? Vždyť, když tato v mnohém směru úžasná doba minula, byli jsme pokládáni v celé Evropě za národ nejspatnější, kdežto námi pohrdal a styků s námi se vyhýbal. Po celé století jsme stáli na místě hanby. Nedejme se mýlit, najdeme-li také někde v minulosti nadšení a obdiv pro to, co jsme tehdy ze svého státu udělali. Byla to po staletích svělová levice, která se k naší revoluci spontánně přihlásila. Neboť v ní byl poprvé na evropské půdě postaven základ k popírání jakékoli autority světské i duchovní. Správně to vystihl francouzský historik a socialista Louis Blanc, nazýváje Husa "le naissant génie des révolutions modernes" — rodící se duch moderních revolucí. (Histoire de la révolution française.)

KDYŽ NÁROD SÁM SI VLASTNÍ HLAVU SRAŽÍ.

PŘIBLIŽNĚ ASI OD "VELKÉ" revoluce francouzské rostoupila se Evropa, po francouzském vzoru, snad v každém jednotlivém státě, na dva tábory. Vznikla levice a pravice. Už samo toto rozdělení bylo vítězstvím levice. Dnes se pokládá toto rozdělení za přirozené, nutné, nevyhnutelné, správné. To je veliký klam.

Takového viditelného a organisovaného dělení předtím nebylo, i když snahy po něm jsou starého data. Jakmile tu však bylo, vítězství revolučních sil bylo jen otázkou doby. Na tomto místě si připomeňme, že ono myšlení, které dnes nazýváme levicí, je souhrn všech nauk a —ismů, jež uspořádávají společnost podle svých vlastních představ bez ohledu na vývoj, tradici, i dosavadní řád. Kladou falešné znamení rovnosti mezi lidmi, jsou vždy protináboženské, anebo alespoň sektářské. Dějiny těchto revolučních snah jsou zároveň dějinami rozpadu státních celků a imperií.

Celá Evropa vyrostla přirozeným vývojem na základech, jež ji byly k dispozici: Na antice a křesťanství. Veliká rodina evropských křesťanských národů prošla celou stupnicí vývoje v uspořádání vnitřním i navenek. Rostla se všemi příznaky nedokonalosti a dětských

Vojtěch Vojtík: Tradice a Česká státnost / Lokračovská /

nemoci, jež se dbavovala cestou vývoje a vsákáváním křesťanských zásad s větší či menší intenzitou. Kdyby bylo nedošlo k rušivým a násilným, t. zv. revolučním zásahům, byla by pravděpodobně dnešní Evropa vzorem všem ostatním kontinentům.

Bohužel, směr rozkladu, které klíčilo po celá staletí předtím, vypučelo v útlou, líbivou, leč jedovatou bylinku, která zalévána krví menších i větších vzpour, vyrostla ve strom a vydala své ovoce. První za revoluce francouzské. V Evropě se objevuje prototyp revoluce, jakou dosud nepoznala. Jako všude jinde potom a po jejím vzoru, sesouvá se ve Francii moc a síla do anonymity davu, který kontrolovat nelze, do rukou davu, který není nikomu zodpověden, který nezná pojmu svědomí, slitování. Není v něm bázně před trestem a toto vědomí jej vede k činům za všech jiných okolností trestných a trestaných.

Není vlády, není autority. Není úřadů, soudů, odvolání, práva. Děsí opak toho, co dalo růst národu, do něhož patří. Neuznává nad sebou nikoho, do bláta kácí záruky svého bytí a života, oltář i trůn. Stíná hlavy, které symbolisovaly trvalost řádu, tradici, zveličuje nestoudně drobné viny a chyby, pomlouvá, špiní a vytváří falešnou historii.

Od té doby se celé generace dovídají ve školách — a vášnivě tomu věří — že to byly hlad a útlak, jež vedly Jakobíny k tomu, aby srazili hlavu Ludvíka XIV. a Marie Antoinetty dnem i nocí pracující guillotinou. I historikové ignorovali věrně a inspirující líčení, jež přinesl Alexis de Tocqueville, ve kterém odhalil a dokázal, že Francie tehdy procházela největším blahobytem v několika desetiletích let, a že Bastilla, jejíž prastaré zdi ztekl pařížský dav, a o níž se tvrdí, že byla plna politických vězňů, byla doslovně prázdná již po dlouhou, dlouhou dobu.

Takový příklad dala Evropě Francie r. 1789.

Od té doby hledá vhodnou ústavu na místo řádu, který rozbila. Za oněch 150 let vystřídala čtvero systémů republikánských, dvojnásobně císařství, nepočítaje v to krátkou vládu Pétainovu, a jsme právě svědky dalšího nového pokusu o zabrzdění rozvratu a úpadku, pokusu de Gaulleova s t. zv. Pátou republikou.

Nežli si srazil hlavu národ ruský, mnoho věcí se v Evropě změnilo. Vlivem Francie se změnil poměr člověka k člověku a člověka k autoritám.

Každá společnost musí mít hlavu, musí mít autoritu. Jednotlivec musí nalézt k autoritě poměr a musí si být této nutnosti dobře vědom. I ten anonymní dav přichází později na to, že musí mít nějakou hlavu,

Vzniká literatura obrodná a kritická. Pracně jsou shledávány velké hodnoty minulosti a skládány dohromady. S námahou je odklíněn nános špinavých pomluv na "ancien régime". Jak těžká je cesta nazpět: jak skoro nemožný je návrat ke zdrojům národní velikosti. Republika se ohradila hradbou zákonů na svou ochranu a je zločinem vzpomínat: veřejně ideálů, ze kterých vyrostla Veliká Francie Před-revoluce.

Nikdy, ani za doby posledních francouzských králů, neměla Francie tak bohatou politickou literaturu, která by obhájila skvěleji "ancien régime", než je tomu dnes, a která by tvrdšími slovy a nemilosrdnější logikou neodhalila osudný, veliký omyl z r. 1789. A snad žádný jiný národ se nemůže pochlubit větším počtem děl, rozebírajících všechny politické pojmy, skutečnosti, osoby, směry v politice, revoluci, instituci království, republikánství, státní formy, uspořádání společnosti, jaká můžeme nalézt v každém pařížském knihkupectví.

ZA NÁVRAT K TRADICI.

řecdej zohyzouřiti..

PŘÍKLAD JEŠTĚ NEŠTASTNĚJŠÍHO RUSKA je nám bližší o celých 130 let. Zažili jsme sami lecos z tohoto kolosálního zvratu. Ruský případ nám poskytl ne jeden aspekt, jímž můžeme dopochopit případ Francie. A mnohé jiné, českou tragedií konce. Neboť rok 1917-18, to byla léta zvratu v mnoha středoevropských státech. Také doba svým stylem revoluční, nekřavá sice, ale se stejnými účinky v létech pozdějších. Mnohé zůstalo nedokončeno, nedoděláno, na půl cestě. To dodělala léta 1945-48. Ale podstala je všude stejná: súčtování s minulostí. Přetržení tradice. Znevážnění hodnot, popření přirozených autorit, boření zbylých trůnů a oltářů. Odpoutání od těchto hodnot evropský člověk se stává ztracenecem, vyvrženým z přirozeného prostředí, z přirozeného duchovního obalu. Stává se jednotkou, která nemá s ničím souvislosti, nemá minulosti, její vztah k prostředí je jenom fyzický a národní příslušnost je jenom náhodná.

* * *

vládu, autoritu. V tom okamžiku, kdy se nabaží a unaví bouráním a ničením, vynucuje vztah jednotlivce k nové autoritě, kterou vynesl z vlastních řad. Naráz žádá, aby nová vláda, nová hlava, autorita, byla uznávána, ctěna a respektována a aby jí byl jednotlivec i společnost poslušna. Najednou vyžaduje to, co do nedávna odsuzoval jako tyranii.

Ale čistota poměru jednou narušená, autorita jednou svařená zanechává nesmazatelnou stopu v duši národa a společnosti. Špatný příklad byl dán. Nový režim pocituje nedostatek úcty a tuto mezeru vyplňuje tvrdostí, vládou strachu a všudepřítomnou policií.

Trvá často celé generace, než si národ jako celek uvědomí, že se dopustil osudné chyby, srazil-li sám sobě hlavu, opustil tradici a přirozený vývoj. Varující jedinci v dobách zmatku a opojení z hesel zůstávají právě jen jedinci.

Protože lidské pudy a sklony jsou věčné a nezměnitelné, jsou si podobny také politické poměry, k nimž lidské pudy dávají přímý podnět. Dokud nějaké organisované společenství lidí žije v míru a poměrném blahobytu, zmocňuje se prostého občana pocit, často vyvolaný a rozněcovaný demagogy, že se musí "postavit na vlastní nohy", že si své věci může a musí spravovat sám, a hned volá po autonomii, demokracii, republice, v níž každý má mít právo vyjadřovat a uplatňovat své názory na státní správu.

Historie se opakuje.

Jakmile však větrí nebezpečí, jakmile stojí před nějakou situací, kterou svou neschopností zavinil, hned ho opouští odvaha a sebevědomí, začne se ohlížet a volat po vůdci: "Kde je vůdce? Dejte mi vůdce! Potřebuji někoho, kdo je silnější, než já. Vezměte mě za ruku a řekněte, co mám dělat."

Tak přišel ve Francii de Gaulle. Všechny strany mu s pocitem úlevy pověsily osud Francie na bedra.

Francouzi jsou i tu opět poučným příkladem. Konec století 18. a začátek století 19. je nacházi opítí revolucí se všemi jejími atributy. Déle než 150 let, rok co rok tančí 14. července a oslavují revoluci, tuto svou národní katastrofu, svoje ujařmení, svou postupující agonií, pijí víno v ulicích objímající druh druha. Ale úpadek probouzí myslitele a filosofy národa. Jejich revoluce před 170 léty ztrácí před jejich zpytavým zrakem blyskně třetky hesel a zjevuje se v pravé podobě nekřesťanské nevěstky.

Na prstoe obrovského a spofádaného Ruska se děje od r. 1917 v obrovitějším měřítku to, co se dělo před 130 léty ve Francii. Zlo ze stejného pramene, řízené ze stejných mozků, se stejnými průvodními zjevy. Také tady jde všechno opačným směrem proti stavu dřívějšímu. Dnešní sovětské Rusko je typem státu, kde moc přešla do rukou anonymních, skrytých. Na tom nemění nic, že Stalin nebo Chruščev nebo kdokoli jiný stojí jako jediný dikrátör na místě nejvyšším. Také on poslouchá. Víšdce je tu ďábelská doktrína žakulisí, která nenávidí křesťanství a starý, osvícený Řád. Ta doktrína je levicová. Levicová je státní forma. Levicové je uspořádání společnosti. Také tu není přirozené hlavy státu, není přirozené autority. Lidský život také tu ztratil svou cenu, svou hodnotu. Není soukromí, není projevu nesouhlasu, není svobody. Vše patří státu, duše i věci hmotné. Stát vlastní všechno. Bojovníci proti kapitálu navrhli všechno jmění do rukou státu. Ted' už jim mnohokrát znásobený a navrhýný kapitál nevadí.

Není náboženství, není trůnu a není oltářů. Co z toho zbylo, je pouhá kamufláž. Vládne hmota, technika, bezduchá a bezohledná tyranie samozvanců a uchvatitelů z davu.

Co bylo před rokem 1917 už ani v troskách neleží. Minulost je zapomenuta, poplivána, potupena, pospíněna. Není Rusů. Jsou občané sovětští. Není pravoslavného Ruska, je bezbožný Svaz sovětských socialistických republik. Není pokoje, idyla poklidnosti ruského života zmizela ve vlně nepřetržitého děsu a strachu o osobní svobodu a život. Stát může kdykoli zaklepat na dveře, kdykoli zabít, kdykoli zavléci na Sibiř. Státní aparát je napojen revolučním duchem, směřujícím k světovému pokoření.

Všecko, co se dělo v Evropě od revoluce francouzské do dnešního dne, od břehů Anglie po Ural a dále po asijský Vladivostok, zapadá do jednoho velkého plánu vyznačavů revoluce. Kus po kuse starého tisíciletého pořádku padá. Jedna hodnota mravní za druhou se beze zbytku ztrácí. Důstojenství světské i duchovní jedno za druhým klesá, s nimi padají osvědčené formy státní, osvědčené režimy a Řády s věčnými pravdami.

Vlažný a důvěřivý občan věří v počátcích, že toto je vývoj, že toto je ono nové, co mělo přijít a že všechno minulé se přežilo. Nebrání svůj Řád, slibuje si víc od neznámé budoucnosti. Tisk a řečnické tribuny stoupců revoluce jsou plny vídín a příslibů šťastnějšího života. Co až dosud vyrostlo přirozené a vydalo plody staletého myšlení, záruky počátku, solidnosti v poměru jedince ke společnosti a společnosti k němu, to všechno je ořísáno pomluvami. Světové